

Pozdrav mojoj dragoj obitelji i prijateljima,
Najprije vam želim zahvaliti što se brinete kako sam. Ganuta sam time. Također se želilm ispričati što vam svima šaljem zajedničko pismo. U ovom trenutku to je najbolji način da vam se svima javim. Ovdje u Sendaiju sve izgleda dosta nestvarno. No blagoslovljena sam prekrasnim prijateljima koji mi puno pomažu. Obzirom da moj stan više ne zalužuje taj naziv, preselila sam se kod prijatelja. Dijelimo to što imamo: vodu, hranu i grijalicu. Svi spavamo jedni uz druge na podu sobe, jedemo uz svijeće, pričamo priče. Toplo je, atmosfera je prijateljska i prekrasna.

Preko dana jedni drugima pomažemo počistiti nered u našim domovima. Neki sjednu u aute i gledaju vijesti na ekranima navigacijskih uređaja ili stanu u red za pitku vodu kada hidrant proradi. Ukoliko nekome u stanu dođe voda ljudi stave vani natpis tako da i drugi mogu doći napuniti svoje vrčeve i kante.

Začuđujuće je kako ovdje gdje sam uopće nema krađa niti guranja u redovima. Ljudi ostavljaju ulazna vrata širom otvorenima jer je tako sigurnije kada potres opet udari. Stalno čujem da ponavljaju: "Ovako je nekada bilo kada su si svi međusobno pomagali."

Potresi se stalno vraćaju. Sinoć smo ih imali skoro svakih 15 minuta. Stalno se čuju sirene i nadlijeću nas helikopteri.

Proradio nam je vodovod u stanovima sinoć na nekoliko sati, a sada radi i preko dana. Struja se vratila danas popodne. Plin još nije proradio. No sve to ide prema područjima. Nekima proradi, a nekima ne. Svi se danima nisu prali. Osjećamo se prljavima no sada imamo i važnijih briga. Sviđa mi se to kako smo odbacili nevažno. Živimo punim plućima na razini instinkta, intuicije, skrbi, preživljavanja, ne samo za sebe, već i za cijelu grupu.

Zamjećujem čudnovate paralelene situacije. Na nekim su mjestima kuće u potpunom neredu, a onda vidim kuću s uredno posloženim ležajima ili rubljem koje se suši na suncu. Vidim ljude koji stoje u redu za hranu i vodu, a istovremeno vidim šetače sa psima.

Ima i neočekivane ljepote. Noću je potpuna tišina. Nema automobila. Nikoga nema na ulicama. I noćno nebo prekriveno je zvijezdama. Obično se mogu vidjeti dvije ili tri, a sada je cijelo nebo prekriveno zvijezdama. Planine iznad Sendaija stoje čvrsto i kad je zrak bistar vidimo njihovu veličanstvenu siluetu na nebu.

Japanci su prekrasni. Svaki dan dolazim do svoga stana pogledati kako stoje stvari, sada šaljem ovaj e-mail jer se struja vratila, a pred vratima bi me dočekala voda i hrana koju je netko ostavio. Nemam pojma tko, ali to je tu za mene. Starci sa zelenim kapama idu od vrata do vrata i provjeravaju jesu li svi dobro. Ljudi potpune strance pitaju trebaju li pomoć. Nigdje ne vidim znakove straha. Pomirenosti sa sudbinom da, ali straha ili panike ne.

Kažu da možemo očekivati naknadne udare, čak i jednako velike, u idućih mjesec dana ili

više. I stalno osjećamo podrhtavanje, izmicanje, tresenje, čujemo buku. Na sreću, ja živim u dijelu Sendaia koji je donekle na uzvisini i nešto je čvršći od ostalih dijelova. Tako da je to područje bolje prošlo od drugih mjesta. Sinoć se muž moje prijateljice vratio sa sela i donio hrane i vode. Opet smo imali sreće.

U ovim okolnostima ja zbog nečega imam izravan uvid da se stvarno upravo događa ogroman kozmički korak naprijed u cijelome svijetu. I zbog nečega osjećam da mi se uslijed iskustva s ovim događajima u Japanu srce širom otvara. Brat me pitao osjećam li se "manjom od makova zrna" zbog ovoga što se dogodilo. Ne. Zapravo, osjećam da se događa nešto što je puno veće od mene same.

Taj val rađanja (širom svijeta) je težak, no ipak veličanstven.

Hvala vam još jednom za vašu skrb i ljubav, koju vam svima s ljubavlju uzvraćam,

Anne

